αὐτόν, τὴν συμμετοχὴν τόσων ἀνθρώπων, τοσούτων ξένων, εἰς τὴν ἰδικήν του χαράν, εἰς τὴν ἀπόλαυσιν τῆς ψυχῆς του; Δὲν τῷ ἤρκει αὕτη μόνη; Πρὸς τί ὅλα ταῦτα; Τὸ πολύ, θὰ γίνῃ λόγος τὴν ἑσπέραν ἐκείνην καὶ τὴν ἐπαύριον. Ἔπειτα, ἡ λήθη ἴσως, πλέον τίποτε... Ἡ μέθη ἐκείνη θὰ παρέλθῃ. Κάλλιον νὰ ἀνέμενέν ἀκόμη... Δὲν κρύπτει ἡ προσδοκία τὸ γλυκύτερον θέλγητρον ἐν τῷ κόσμῳ; Τόσων νυκτῶν ἐργασία νὰ διέλθῃ τοσοῦτον ταχεῖα! Καὶ ἐν τῷ ἀορίστῳ τούτῳ αἰσθήματι, ἐν τῇ γενικῇ σιγῇ, λαμβάνει ἀνεπαισθήτως μέρος εἰς τὴν ἀνελισσομένην πρὸ τῶν ὀμμάτων του σκηνὴν καὶ ἀφαιρεῖται καὶ μετέχει τῆς προσοχῆς πάντων καὶ ἀναζῇ ἐν ὅλῃ τῇ ζωῇ, ἣν εχάρισεν εἰς τὸ ἔργον του, κλέπτων τας ὥρας τῆς ἀναπαύσεως, τοῦ περιπάτου, τοῦ ὕπνου, τῶν διασκεδάσεων.

Ἀλλ' αἰσθάνεταί τι ὡσεὶ κρυφίαν χαράν. Τοὐλάχιστον, οὕτω ἐξηγεῖ τὸ κατέχον αὐτὸν αἴσθημα. Ἡ χαρά, σπαγία εἰς τὴν ζωήν του, τῷ προὐξένησε πάντοτε τὴν σύγχυσιν, ἣν αἰσθάνεται τώρα, τὴν ἀτονίαν, ἥτις ἤρχεται νὰ τὸν καταλαμβάνῃ. Κατέχεται ὡσεὶ ὑπὸ πυρετοῦ. Ἔπειτα, κατὰ μικρόν, λησμονεῖ τὰ περὶ αὐτὸν καὶ ἐπανέρχεται ἀκουσίως, ὡσεὶ δι' ἀγνώστου ἰσχυρᾶς ἕλξεως, εἰς τὰς ὥρας ἐκείνας τὰς εὐχαρίστους, καθ' ἃς ἔγραφε τὸ δρᾶμα, τὸ ἀνελισσόμενον ἐκεῖ, πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του, ἐν πραγματικῇ ζωῇ. Ἀναπολεῖ τὸν χρόνον ὅλον, καθ' ὃν καταλείπων τὰ πάντα ἔζη μόνον ἐν τῇ ἀναπτύξει τοῦ πάθους καὶ τῶν αἰσθημάτων, ἅτινα ἠγάπα ὡς ἀγαπᾷ ἡ μήτηρ τὸ τέκνον, ὡς φέρει ἁπλῆστως το νήπιον τὰς μικύλας του χεῖρας ἐπὶ τῶν κόλπων τῆς γαλουχούσης αὐτὸ μητρός. Ἐνθυμεῖται ὅτι ἐνίοτε κατελίμπανεν ὅλα ἐπί τινας ἡμέρας, κεκλεισμένα ἐν τῇ συρτοθήκῃ τοῦ γραφείου του. Καὶ ὅτε ἐπανελάμβανε τὴν ἐργασίαν, ὡμοίαζε χειμάρρῳ, τοῦ ὁποίου ἐμποδίζεται ὁ ροῦς καὶ ὅστις ἀφιέμενος αἴφνης ἐλεύθερος, κατέρχεται ἀγάρρους, θορυβώδης, ὁρμητικός, ὡσεὶ ἀντλῶν ἐν τῇ βραχείᾳ ἐκείνῃ ἀναπαύλᾳ νέας δυνάμεις, νέον πάθος. Καὶ ἔμενεν οὕτω ἐπὶ ὥρας ὅλας γράφων, μόνος ἐν τῇ νυκτί, ζῶν ἐν τῷ κόσμῳ ἐκείνῳ τῶν προσόπων, ἅτινα ἔλαβεν ἐκ τοῦ γύρω αὐτοῦ βίου καὶ διέπλασε διὰ τῆς φαντασίας καὶ εἰς τὰ αἰσθήματα τῶν ὁποίων ἐπανέβλεπεν, αὐτὸς μόνος τότε, ἐπὶ τῆς σκηνῆς, τὸν συμπαθῆ χαρακτῆρα φίλου, τὰ εὐγενῆ καὶ ὑψηλὰ αἰσθήματα, ἅπερ τῷ ἐνέπνευσε προσφιλὲς αὐτῷ πρόσωπον, χαρίζων εἰς αὐτὰ ὅλην τῆς ποιήσεως αὐτοῦ τὴν δυναμιν καὶ αἰσθανόμενος μετ' αὐτῶν ἐν ἐνθουσιασμῷ, ἐν μελαγχολίᾳ. Πῶς δικαίως ἔγραφες, ὦ Vigny, τοὺς δύο ὡραίους σου στίχους: «ἡ ὡραιοτέρα στιγμὴ ἑνος ἔργου εἶναι ἡ στιγμή, καθ' ἣν τὸ γράφομεν.» Ὅ,τι ζητεῖ ὁ ἄλλος ἐν τῷ θορυβώδει βίῳ μὲ τὰς προσποιήτους σκηνάς του, τὴν ἀνδῆ φλυαρίαν, τὴν ἄνοστον ἐκείνην ἐξέλιξιν τοῦ χρόνου, δὲν εὑρίσκει ὁ ποιητὴς ἐν τῇ πλάσει τῶν προσώπων τοῦ δράματός του ὑψηλότερον, εὐγενές, κινοῦν τὸν ἔλεον καὶ τὸ δάκρυ, παλαῖον πρὸς τὸ ἀμείλικτον τῆς εἱμαρμένης; Εὐτυχής, ἐὰν ἐπέτυχε νὰ δόσῃ εἰς τὴν εἰκόνα του τὸν χρωματισμόν, ὃν ὠνειρεύθη ἐν τῇ συλλήψει τοῦ ἀγαθοῦ καὶ τοῦ ὡραίου, τῆς θείας ταύτης δυάδος, ἥτις ὁδηγεῖ τὴν φαντασίαν τοῦ καλλιτέχνου καὶ τῷ χαρίζει τὰς εὐτυχεστέρας καὶ θελκτικωτέρας στιγμὰς τῆς ζωῆς του καὶ πάλιν τὴν πικροτέραν αὐτῆς εποχήν.

Πικροτέραν... Διότι μετ' αὐτὰς τὸ πᾶν εἶνε μικρόν, ἄνοστον, πεπερασμένον.

ΚΙΜΩΝ ΜΙΧΑΗΛΙΔΗΣ.

ΑΙ ΤΡΕΙΣ ΚΟΡΑΙ

Ἀκολουθῶν τὴν ὁδὸν, τὴν ὁποίαν ἐσκίαζον αἱ πασχαλέαι καὶ ἔφραττον δεξιᾷ καὶ ἀριστερᾷ οἱ κλάδοι τῶν κυνορρόδων, ὁ νέος ἔφθασεν εἰς τὸ τρίστρατον.

Εἰς τὴν γωνίαν ἑκάστης τῶν τριῶν ὁδῶν ἵστατο μία κόρη.

Ἡ πρώτη ἦτο ξανθή, ἡ δευτέρα μελαχροινὴ καὶ ἡ τρίτη πυρόχρους.

Ἡ ξανθὴ εἶχε γαλανοὺς ὀφθαλμούς, ἡ μελαχροινὴ πρασινωποὺς καὶ ἡ πυρόχρους εἶχεν ὀφθαλμοὺς μαύρους.

Ἡ πρώτη ἐκράτει εἰς τὴν χεῖρα της ὀλίγα ἴα· ἡ δευτέρα ἔφερεν εἰς τὸ περιστήθιόν της δέσμην γαρυφάλλων· ἡ τρίτη εἶχεν εἰς τοὺς ὀδόντας της ῥόδον κόκκινον ὡς τὸ αἷμα.

Ἡ πρώτη ἦτο λιγερή, τὸ κυματίζον σῶμα της πλῆρες παρθενικῆς χάριτος, τὸ βλέμμα ἀθῶον τὸ μέτωπον ἁγνον καὶ ἐπὶ τοῦ δέρματός της διαφανῶς ἠπλοῦτο τὸ λεπτότατον χρῶμα τῆς αἰδοῦς.

Ἡ δευτέρα ἦτο ὑψηλή· τὸ εὐθὺ ἀναστημά της πλῆρες αἰθρίας χάριτος, τὸ βλέμμα καῖον, τὸ μέτωπον ὑπερήφανον καὶ ἐπὶ τοῦ βελουδίνου δέρματός της ἠπλοῦτο ἡ φαιδρὰ ἀντανάκλασις τῆς ἡδονῆς.

Ἡ τρίτη ἦτο μικρόσωμος· τὸ κομψὸν σῶμα της πλῆρες προκλητικῆς χάριτος, τὸ βλέμμα σπινθηροβολοῦν, τὸ μέτωπον προκαλοῦν σύγχυσιν πνεύματος καὶ τὸ δέρμα της στίλβον ὑπὸ τὴν λάμψιν τῆς φιλαρεσκείας.

Καὶ εἶπεν ἡ πρώτη κόρη εἰς τὸν νέον.
— Εἶμαι ἡ μνηστή σου.

Εἶμαι ἐκείνη, ἥτις σὲ περιμένει, φοβισμένη, ἀφ' ἧς στιγμῆς ἡ δειλή της καρδία ἠνοίχθη εἰς ἀγνώστους πτήσεις. Εἶμαι ἐκείνη, ἥτις σκιρτᾷ σκεπτομένη σὲ τὸν κραταιὸν νικητήν της. Εἶμαι ἐκείνη, ἥτις θὰ σὲ περιστοιχίζῃ ἀκαταπαύστως διὰ τῆς στοργῆς της, σέ, εἰς τὸν ὁποῖον ἔδωκε τὴν ψυχήν της ὁλόκληρον. Εἶμαι ἡ πιστὴ σύντροφος, ἥτις θ' ἀναθρέψῃ τὰ τέκνα σου ὑπὸ τὴν στέγην σου, ὡς ἐχέγγυον τῆς ἀδιαρρήκτου ἑνώσεώς μας.

Εἶμαι ἡ μνηστή σου, νέε. Θὰ σὲ ἀγαπῶ πάντοτε.

Ἡ δευτέρα κόρη εἶπεν εἰς τὸν νέον:
— Εἶμαι ἡ ἐρωμένη σου.

Εἶμαι ἐκείνη, ἥτις σὲ περιμένει, περίεργος, ἀφ' ἧς στιγμῆς ἡ τολμηρὰ καρδία της ἠνοίχθη εἰς ἀγνώστους πτήσεις. Εἶμαι ἐκείνη, ἥτις συνταράσσεται σκεπτομένη σε, καὶ ἥτις θὰ παραδοθῇ εὐθύμως εἰς σὲ τὸν φαιδρὸν νικητήν της. Εἶμαι ἐκείνη, ἥτις θὰ σὲ περιστοιχίσῃ μίαν στιγμὴν μὲ τὴν στοργήν της, σέ, εἰς τὸν ὁποῖον ἔδωκεν ἓν μέρος τῆς καρδίας της. Εἶμαι ἡ εἰλικρινὴς σύντροφος, ἥτις θὰ συμμερισθῇ τὰς ἡδονάς σου, ἐφ' ὅσον θὰ διαρκέσῃ ἡ παροδική μας ἕνωσις.

Εἶμαι ἡ ἐρωμένη σου, νέε. Θὰ σὲ ἀγαπῶ ἐπί τινα καιρόν.

Καὶ ἡ τρίτη κόρη εἶπεν εἰς τὸν νέον:
— Δὲν εἶμαι οὔτε μνηστή σου, οὔτε ἐρωμένη σου.

Εἶμαι ἐκείνη, ἥτις οὐδέποτε σ' ἐπερίμενε, διότι οὐδέποτε ἠνοίχθη ἡ καρδία της εἰς ἀγνώστους πτήσεις, Εἶμαι ἐκείνη, ἥτις διασκεδάζει σκεπτομένη σε, καὶ ἥτις θὰ προσποιηθῇ ὅτι θὰ παραδοθῇ εἰς σὲ τὸν χαμερπῆ σκλάβον της. Εἶμαι ἐκείνη, ἥτις θὰ σὲ βασανίζῃ ἀκαταπαύστως, σέ, ὅστις δὲν θὰ συγκινήσῃς ποτὲ μίαν τῶν ἰνῶν τῆς καρδίας της. Εἶμαι ἡ κακὴ καὶ φιλάρεσκος σύντροφος, ἥτις θὰ σὲ ἀπατᾷ καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἀξιοθρηνήτου ἑνώσεώς μας.

Εἶμαι ὄν ἄνευ ὀνόματος. Δὲν θὰ σὲ ἀγαπήσω ποτέ.

Καὶ ὁ νέος ἐκύτταξε τὰς τρεῖς κόρας, τὴν μίαν κατόπιν τῆς ἄλλης.

Ἡ πρώτη, ἡ μνηστή, ἐκάθησεν ἐφ' ἑνὸς λίθου καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ.

Ἡ δευτέρα, ἡ ἐρωμένη, ὕψωσεν ἐλαφρῶς τοὺς ὤμους της καὶ ἀνεχώρησε βραδέως.

Ἡ τρίτη, ἡ φιλάρεσκος, ἐξερράγη εἰς ἠχηρὸν γέλωτα καὶ ἐτράπη εἰς φυγήν.

Ὁ νέος ἔτρεξε νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ, ἔτρεξε κατόπιν της.

(Μίμησις) Ι. Π.

ΣΤΑΓΟΝΕΣ

Αἱ μελαχροιναὶ απατοῦν, αἱ ξανθαὶ προδίδουν.

Εἶνε πολὺ εὐκολώτερον νὰ εἶνε εἷς καλὸς πρὸς ὅλους παρὰ πρὸς ἕνα.

Ἡ γυνή, λέγει ἡ Ἁγία Γραφή, ἦτο τὸ τελευταῖον ἔργον τοῦ Θεοῦ. Θα τὴν ἔπλασσε τὸ ἑσπέρας τοῦ Σαββάτου καὶ θὰ ἦτο πολὺ κουρασμένος.

Ἐκεῖ ὅπου ἀρχίζει τὸ δάνειον, τελειώνει ἡ φιλία.